

**IK ZAL
ALTIJD VAN JE
HOUDEN!**

Voor mijn zoon van wie ik zielsveel houd!

Je moeder

Geja van Reenen

**IK ZAL
ALTIJD VAN JE
HOUDEN!**

Buijten & Schipperheijn *Motief* – Amsterdam

© 2020 tekst en illustraties: Geja van Reenen

Fotografie illustraties: Carlien Schelhaas

Vormgeving: Buijten & Schipperheijn

Behoudens uitzonderingen krachtens de Auteurswet van 1912 mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

ISBN 978-94-6369-072-0

INHOUD

WOORD VOORAF 7

1. MOEDERLIEFDE 11
2. VERWARRING 14
3. ANGST EN PANIEK 17
4. GEVANGEN WOORDEN 21
5. SCHULDGEVOEL 25
6. VERDRIET 31
7. IK SCHREEUW HET UIT! 35
8. IN MIJN HART GESLOTEN 39
9. OORDELEN 43
10. BOOSHEID 53
11. ONZICHTBAAR ZIJN 57
12. VERSCHEURD 61
13. DE KERK 65
14. BEGRAVEN TALENT 77
15. HET AVONDMAAL 83
16. JA, MAAR... 87
17. SAMEN STERK 91
18. STILTE 95
19. ACCEPTATIE 101
20. GOD ONTMOETEN 105
21. VERGEVEN EN LOSLATEN 111
22. KIJK EENS VERDER 117
23. OUDERGESPREGSGROEP 121
24. IK ZAL ALTIJD VAN JE HOUDEN! 125
25. DO'S EN DON'TS 131

NAWOORD 135

WOORD VOORAF

Op een ochtend zit ik samen met mijn zoon op de bank een kopje koffie te drinken. We hebben net samen mijn man naar het ziekenhuis gebracht voor een kleine operatie. Mijn zoon is wat afwezig en zit wat met zijn tablet te spelen. Plotseling staat hij op, geeft mij zijn tablet en zegt: ‘Mam, wil je dit eens lezen?’

Ik lees een brief van een jongen, geschreven aan zijn ouders. Hij vertelt in de brief dat hij op jongens valt. Tijdens het lezen bedenk ik dat de vriend van mijn zoon waarschijnlijk aan zijn ouders kenbaar wil maken dat hij homo is. Ik realiseer me niet dat deze brief over mijn zoon gaat en voor mij bedoeld is. Toch vraag ik hem: ‘Gaat dit over jou?’ Op het moment dat hij ‘ja’ zegt, staat mijn wereld stil.

Ik krijg een knoop in mijn maag en mijn keel wordt dichtgeknepen. Vanaf dat moment is mijn leven als moeder van een zoon veranderd. Ik sta aan het begin van een lang en heftig proces, een soort van rouwproces: afscheid nemen van het beeld en de verwachtingen die je had van je kind. Hij is niet degene die ik dacht dat hij was. Een nieuw beeld en nieuwe verwachtingen moeten zich gaan vormen.

Terugkijkend kan ik mijn proces indelen in drie fases:

- Fase 1: Coming-out! De coming-out tot aan het geregistreerd partnerschap.
- Fase 2: De storm! Vanaf het geregistreerd partnerschap, een periode van besprekingen en beleidsvorming in de kerkelijke gemeente, gevoelens en emoties, en het kunnen loslaten en vergeven.
- Fase 3: Na de storm... De periode vanaf loslaten en vergeven tot heden.

De tweede fase is voor mij verreweg de moeilijkste en zwaarste geweest. Gedurende deze periode ben ik overspannen geraakt en in een burn-out beland. Kerkdiensten bezocht ik ruim een jaar lang niet meer. Ik ervaarde te veel pijn en verdriet. Tijdens de diensten kon ik me niet meer richten op God.

Ik had veel behoefte om me meer te verdiepen in het proces dat ouders van lhbt'ers (lesbisch, homoseksueel, biseksueel en transgender) doormaken. Ik ging op zoek naar lectuur, informatie op internet enzovoort. Tot mijn grote verbazing was er weinig te vinden. Hoe kan dat? Om me heen hoor ik van zoveel pijn en verdriet bij deze groep mensen.

Vanuit mijn omgeving, in gesprekken en uit eigen ervaring merk ik dat er juist veel behoefte is aan achtergrondinformatie. Dat is een van de redenen waarom ik mijn verhaal wil delen en vertellen. Ik hoop dat het anderen kan helpen om erkenning en herkenning te vinden.

~ OMSTANDERS WETEN ZICH ER GEEN RAAD MEE ~

Maar er is nog een reden. Doordat er nog maar weinig bekend is over het proces waar ouders in terechtkomen, is het voor omstanders vaak moeilijk om hen bij te staan. Ze weten zich er geen raad mee en gaan je uit verlegenheid negeren en ontlopen. *Dat doet pijn!*

Mijn missie is ook om meer bekendheid te geven aan datgene wat ouders meemaken, zodat het voor omstanders, ouderlingen, pastoraal medewerkers en gemeenteleden gemakkelijker wordt om met hen op te lopen. Dat zijn de twee drijfveren van dit boek.

Ik heb geprobeerd mijn proces te vangen in woord en beeld door het maken van eenvoudige schilderijen en gedichten. Dit is voor mijzelf erg helend geweest. Ik ben mij ervan bewust dat dit *mijn* proces is, *mijn* persoonlijkheid, *mijn* gevoelens, *mijn* emoties en *mijn* visie. Ik heb wel ervaren dat veel ouders zich erin herkennen. Ik wil met dit boek niet de discussie opzoeken. Ik wil wel proberen te verwoorden dat er door onbekendheid dingen fout kunnen

gaan. Daarvan kunnen we leren. Verkeerde interpretaties, verkeerde woorden, liefdeloosheid, onbegrip en noem maar op. Voor je het weet vul je dingen in voor een ander en leg je een ander iets op, met als uitleg 'God wil het', of misschien anders gezegd 'God wil het niet'.

Ik hoop van harte dat dit boek een hulpmiddel mag zijn om elkaar in liefde te leren begrijpen, te zoeken en te vinden.

1. MOEDERLIEFDE

TOEN IK JE VOOR HET EERST IN MIJN ARMEN HIELD
HAD IK JE ZO LIEF
JIJ, ZO MOOI
MIJN ZOON

TOEN JE VOOR HET EERST NAAR ME LACHTE
HAD IK JE ZO LIEF
JIJ, ZO MOOI
MIJN ZOON

BIJ HET ZETTEN VAN JE EERSTE STAPJES
HAD IK JE ZO LIEF
JIJ, ZO MOOI
MIJN ZOON

TOEN JE VOOR HET EERST NAAR SCHOOL GING
HAD IK JE ZO LIEF
JIJ, ZO MOOI
MIJN ZOON

BIJ HET BEHALEN VAN JE DIPLOMA'S
HAD IK JE ZO LIEF
JIJ, ZO MOOI
MIJN ZOON

NU JE HEBT VERTELD DAT JE HOMO BENT
HEB IK JE NOG NET ZO LIEF
JIJ, ZO MOOI
MIJN ZOON

IK ZAL ALTIJD VAN JE HOUDEN!

EERSTE REACTIE...

Tijdens het lezen van de brief op de tablet had ik slechts een paar seconden tijd om na te denken. Hoe ga ik reageren? Wat moet ik nu doen? Hoe voorkom ik dat ik hem kwets? Ik deed alsof ik de brief las, maar ik nam niets meer in mij op. Ik zag mijn zoon tegenover mij zitten, nerveus, afwachtend, hoopvol en met natte ogen. Het brak mijn hart!

Ik heb tegen hem gezegd dat ik heel veel van hem houd en dat zijn homo-zijn daar niets aan verandert! En ik heb gezegd dat het me verdriet doet dat hij deze moeilijke weg moet gaan. We hebben een goed gesprek met elkaar gehad. Een gesprek over zijn strijd, zijn vragen, maar ook dat hij helemaal niet zo wil zijn. Zijn verlangen naar een maatje, iemand met wie hij alles wil delen, maar... mag dat wel en kan dat wel? Zijn verlangen om papa te worden maar dat dit nooit zal gebeuren. Dat betekent dat ik ook nooit oma zal worden van zijn kinderen. Zijn geloofsvragen, zijn twijfel of God wel van hem houdt.

~ HOUDT GOD WEL VAN MIJ? ~

We spraken af dat ik het 'nieuws' met twee personen mocht delen, in wie we beiden veel vertrouwen hadden. Ik knapte vanbinnen, ik moest het aan iemand kwijt. Ik ben die middag meteen

naar een van beiden toegegaan. Daar vond ik twee armen om me heen. Zo fijn, zo belangrijk! En toch... het was of ik over iemand anders sprak en niet over mij en mijn zoon. Het leek wel een script van een film. Het drong nog niet goed tot mij door dat het om mijn zoon ging.

In de tussentijd heeft mijn zoon het aan onze jongste dochter verteld. Hij vond het spannend, maar ook zij heeft met onvoorwaardelijke liefde gereageerd. Dankbaar! Onze oudste dochter heeft het via de telefoon gehoord, zij woont 200 kilometer bij ons vandaan. Ook zij reageerde liefdevol.

Die avond ging ik op bezoek bij mijn man, met het vaste voornemen er nog niets over te vertellen. Hij was die dag tenslotte geopereerd en onder narcose geweest. Ik wilde hem er op dat moment niet mee belasten. Toen ik in het ziekenhuis kwam, zat hij rechtop in zijn bed televisie te kijken. Hij was klaarwakker. Ik heb het een half uur volgehouden om mijn mond te houden, maar toen hield ik het niet meer uit en heb het hem verteld. Voor ons beiden kwam het nieuws geheel onverwachts. We hadden er nooit rekening mee gehouden dat onze zoon homo zou kunnen zijn. Hij had tenslotte een relatie met een meisje gehad. Dan denk je daar toch niet meer aan? Mijn man heeft die avond nog een appje gestuurd naar onze zoon om te laten weten dat het voor hem niets uitmaakt en dat hij nog net zoveel van hem houdt.